

af en ganske behynderlig Art. Det ærede Medlem anførte saaledes en forefættelig ganske fortreffelig Autoritet, nemlig Justitsministeren, og saagde, at Justitsministeren havde erkendt, at Stiftstidenderne, slet ingen Ret havde, thi han havde jo den Skrivelse udtalt, at dette „indtælling til videre“, ikke paa tilhinder for at paalægge Stiftstidenderne en Afgift. Det er dog en behynderlig Argument for, at de slet ingen Ret have. Og en, at man kan beskaffet laadant Næringsbrug, og det er jeg enig med det ærede Medlem, og den ærede Justitsminister — det veed det ærede Medlem ogsaa af deres handlingerne i Udvalget, at jeg har været enig med dem, som havde ønsket at lægge en Afgift paa Stiftstidenderne, det finder jeg ingen Betænkelse ved, og dertil kan netop føges Hjemmel i Ordene „indtælling til videre“ — men noget ganske andet er det, at Stiftstidenderne slet ingen Ret skulde have. Saa kom det ærede Medlem med en anden Autoritet, som han laade særlig Vægt paa, da han med Sornmændens Tillidelse endogsaa anfaar det for nødvendigt, at citere selve Ordene, som fra den Autoritet vare faldne i det andet Thing. (Den Mand, hvis Ord det ærede Medlem citerede, var en udmærket Mand i mange Retninger, og han var vist ogsaa en udmærket Mand, naar han talte som juridisk Ting, men det som han ved denne Leilighed sagde, skulde vist nok ikke være noget juridisk Argument fra hans Side. Udtalelsen gik saaledes som det ærede Medlem udtalte, dem, ud paa, at naar de nuværende Privilegiehavere ikke kunde finde sig i, at man tog Privilegierne fra dem, fik de at gaa til Grunde. Hvis dette Argument var juridisk, vilde det ærede Medlem om ikke lang Tid blive en udmærket Jurist, thi af den Slags Argumenter er han i Stand til at anføre mange; men jeg tror rigtig nok ikke, at man i Almindelighed betragter den Slags Argumenter som juridiske Argumenter. Han argumenterede endvidere fra den daværende Stantsminister, den nuværende høitagtede Indenrigsminister, som ganske vist i sin Tid har udtalt sig bestemt for, at Stiftstidenderne, naar man fratog dem deres Privilegier, ingen Skov vilde have paa Erstatning. Jeg tør i saa Henseende rigtig spente, hvad den høitærede

Indenrigsminister vil sige, og skal kun bemærke, at man har det andet Hver, at Væretage, naar man ser Stantsminister, end man har, naar man ser Indenrigsminister, og det er slet forklægt, at man Stantsminister skal være tilbøjelig til at finde, saadant der ikke er Grund til at give nogen Erstatning, hvor maasse Indenrigsministeren vilde finde det. Det ærede Medlem argumenterede behynderligere for det Berettigede i sin Opfattelse ved at sige, hvorledes behandlede vi Medlemene i sin Tid; have de nuværende. Gære af Stiftstidenderne et større Krav paa Billighed end vi den Gang viste for dem. Møllerne? Det ærede Medlem veed jo for det Første meget godt, at man gav Møllerne en meget lang Frist (24. Oktobers 10. Maaned), ja, men det ærede Medlem vil jo, saadant jeg veed, fratage Gærne af Stiftstidenderne deres Privilegium allerede fra 1ste Januar 1873, og dette er altfaa ikke et Konsekvens med det ærede Medlems egen Opfattelse. Men dernæst vil jeg dog spørge det ærede Medlem, som han virkelig for Alvor vil sammenligne disse to Ting med hinanden. Jeg vil spørge, om det at give en saa vigtig Næring (som Mølleneringen) frit et Land virkelig kan sammenlignes med det, at man ikke længere vil lade nogle saa Tidender overensstemmende med det dem en Gang givne Privilegium i nogen Tid beholde deres udelukkende Ret til at optage ættslige Besjendtgjærelser, men derimod vil lade den heraf flydende Fordel og Begunstigelse spredes Biføring til andre Egestillende. Jeg tror ikke, det ærede Medlem for Alvor vil have det som Interesser, hvorom der her er Tale, saadant ogsaa funtinnærmelsesvis funtinnærmelsesvis en Sammenligning med dem, som det var Tale om den Gang, og man gav Mølleneringen frit. Der er dog en stor Forskel paa, om man sørger for at skaffe Folk billigt Brød, eller om man sørger for, at dem ene Redaktør ikke kommer til at arbejde under mindre gunstige Bilkår end den anden. Det ærede Medlem siger, at det dog maa være Opgaven, at det der skal læses, ogsaa bliver læst; men det er jo en Feiltagelse, at det skulde være Opgaven. Ikke Alt, hvad der skal besjendtgjæres, skal ogsaa læses; paa ingen Maade; det er ingen af